

Egy emberöltő nagy idő.

Ennyit dolgoztunk együtt. Mindig együtt, különböző helyszíneken és szakmai utakon. És ez bizonyosság. Bizonyosság ama nagy kérdésre, hogy ez egyáltalán lehetséges-e?

Hogyan volt lehetséges? Azonos feladatok, hasonló életvitel és ízlés, kulturális együvé tartozás bizonyára hozzájárultak. Mégis, talán a legfontosabb az a felismerése volt, hogy a feladatok közösek.

Szakmai feladataink megoldásában a személyes siker - a kivitelezésben megmutatkozó tudás és lelemény mellett - Ilonka érzelmi azonosulással is párosuló makacs kitartásához fűződött, amelyről legendák szólnak. Ez azonban nem jelentette nála az elvonatkoztatás, mi több az önirónia hiányát. Ma is őrzöm azt a Cornell egyetemről küldött levelét, amelyben arról tudósít, hogy éppen egy új kísérleti modellen és új technikával próbálkozik „és képzeld, ott állok a labor közepén és sírok dühömben”. Pár hét múlva sikerült. Utolsó nagy munkáját a kibontakozás, egy másikat a sikeres kezdés szakaszában érte halála.

Szakmai karakterét is meghatározó, valójában sokkal-sokkal mélyebb és átfogóbb tulajdonság, a *szolidaritás* képessége jellemezte. Buzgósága sohasem lohadt, még halálos betegségében sem. Magának nem kért, mástól nem vett el semmit. Nagy hűséggel teljesítette a szolidaritás parancsait egy olyan világban, amely éppen ennek hiányában jutott a hanyatlás peremére.

„Nehéz idők a jókat irtják” – mondta Ady Endre. Ilonka a legjobbak közé tartozott. A legbecsületesebb emberek egyike volt, akit ismertem. Nem volt vakmerő és nem tetszelgett a bátorságban, de igazságát mindenkivel szemben, néha remegő hangon, de sziklaszilárdan képviselte. Hűséges volt: hűséges a munkájához, hűséges a szabadsághoz, a szabad szakszervezetek eszméjéhez, és legfőképpen hűséges az emberekhez, akik abban a kiváltságban részesültek, hogy hozzátartozói, barátai, munkatársai lehettek. Én a munkatársak nevében beszélek. Ilonka soha nem tévesztette szem elől a munkában a társiasságot, kollegáiban – bennünk – az embert, gyengéinkkel, érzékenységeinkkel, bajainkkal. Szigorú szemüvege mögött egy magával szigorú, másokkal gyöngéd tekintetbe kapaszkodhattunk, amit soha nem fogunk elfelejteni.